

I en vecka hade han gäckat mig - storöringen i Storån. Trotsat alla mina försök att locka honom till hugg på flugaskarnas förföriska innehåll. Nu var snart semesterveckan slut - det här skulle bli sista försöket.

SISTA FÖRSÖKET

Den svarta skuggan lösgör sig sakta från botten och flyter som ett halvmurket trästycke upp mot ytan.

Ett stilla vak, en svag virvel i vattnet. Stillhet.

Sablar också! Ska jag aldrig lyckas få honom?

Jag har sett honom vaka i en vecka nu.

Varje dag, nästan varje timme har han lämnat sitt gömställe bland bottenstenarna och med en försynt sörpling tagit för sig av de flytande läckerheterna.

Egentligen borde han inte stå här. Det här partiet av Storån är grunt. Botten är ljus, nästan bara sand och småsten. Det är bara småöring som trivs här. Små hektosbitar som samlas i småstim och kilar fram och tillbaka i det glasklara, strilande vattnet. Hans likvärdiga släktingar finns inte här. De håller till i de djupare delarna av ån - i håarna - där de vakar ivrigt i sommarnatten.

Men å andra sidan. Varför skulle han inte stå här? Han skulle inte kunna finna en bättre matplats. Just här har den grunda åns ström-

virvlar grävt upp en djup grop i bottensanden och bildat en miniatyrhölja vid sidan av strömfåran - ett idealställe för en lat storöring.

Alla läckerheter som kommer flytande med ån passerar över huvudet på honom. De förs försiktigt in över den väldiga puckel av sand och småsten, som bildats längs höljans sida och passerar sakta revy över djuphålans enstöring, innan de grips av strömmen och på nytt virvlar ut i huvudfåran. Det är bara att välja och vraka för den store.

Nu kommer han igen!

Sakta, oändligt sakta, stiger han upp. Från mitt gömställe bakom ett stenblock kan jag se hur han granskar ytan över sig. Sen bestämmer han sig. Fint, nästan med artistisk utsökthet, suger han i sig insekten. Endast en stilla snyftning hörs.

Nej, nu kan jag inte stå här längre! Jag måste försöka få honom. Men jag vet också att det är hopplöst. Jag har försökt otaliga gånger den här veckan. Gått igenom flugaskarna flera

Greenwells Glory – favoritflugan på den tiden det begav sig. I dag hamnar den – tyvärr – alltför sällan på tafsen. Men den finns förstås alltid med i flugasken. Gamla favoriter överger man inte...

gånger om. Ingenting hjälper. Jag har försökt placera flugan efter konstens alla regler plus ett par nypåfunna varianter. Utan resultat. Det enda som hänt är att den väldige skrämts av fluglinans repliknande skugga eller av den draggande flugan. Då har han med full kraft vräkt sig upp ur gömstället, kastat sig över sandpuckeln och plöjt ett 30-tal meter nerför ån, innan jag förlorat honom ur sikte. Men efter någon timme har han varit tillbaka igen. Trots att han är rädd och skrämmd vågar han inte överge sin utmärkta skafferiplats någon längre tid.

En gång trodde jag att han var fast. Då flöt flugan så fint in över djuphålan och linans vibrerande skugga hade ännu inte hunnit inom synhåll för öringen. Då steg han som vanligt. Flöt sakta upp mot flugan - och sög i sig en insekt alldeles intill...

Då miste jag behärskningen, gjorde ett meningslöst mothugg och stampade förtvivlat i marken. Den gången tog det över en halv dag, innan han var tillbaka...

Nu har jag min sista chans. Fisket är snart slut. I morgon ska jag vandra ner över Långfjället, tillbaka till civilisationen, tillbaka till dagligt trälände bakom skrivbordet, till livlösa torskar, kvicksilvergäddor och halvtama regnbågar.

Plötsligt får jag en idé. Nej, det kan aldrig gå... Men varför inte? Försöka duger - det är min sista chans...

Försiktigt backar jag bort från höljan och smyger försiktigt ett tiotal meter uppströms. Fram med flugasken. Få se. Jo, jag har fortfarande två exemplar av Greenwells Glory kvar. Favoritflugan. Turflugan. Med peangen bänder jag av krokspetsen på den ena, fettar in flugan och låter den falla i vattnet - utan lina!

Strömmen griper genast tag i flugan, den följer

En annan fin öring från Storån. En som inte slog sig loss och försvann...

yterkanten bort mot höljan, fastnar i virvlar-
na, glider in över sandpuckeln och blir lig-
gande mitt över djuphålan. Nu!

Nu! Nu kommer han! Fortare, häftigare än
tidigare. Nästan glupskt kastar han sig över
flugan. Sen blir allt tyst och stilla. Vad hände?
Svalde han flugan..?

Jag anstränger ögonen till det yttersta. Nej, där
flyter flugan, halvdränkt, i ytan. Torrfluge-
fettet gjorde sin verkan. Och nu vet jag vilken
flugan den store vill ha idag. Men går han på
det en gång till?

Jag måste försöka igen - men nu med hel krok
och lina. Jag fettar in mitt sista exemplar av
Greenwells Glory och knyter den på min
tunnaste och längsta tafs. 5X. Ska tafsen hålla?
Öringen väger säkert över två kilo - med av-
drag för den förstoringseffekt som både vatt-
net och fantasin ger. Det får gå. Jag vågar inte
riskera att han skräms iväg av en för grov tafs.

Med darrande händer drar jag sedan ut så
mycket lina, som jag räknar med ska gå åt.
Tänk om jag tar för lite lina, så att flugan

börjar dragga, innan den når fram? Eller för
mycket, så att linan buktar och kommer före?
Nåja, det må bära eller brista. Tyst bestämmer
jag mig för att det här blir det definitivt sista
försöket.

Men först måste jag vänta. Jag måste låta
öringen komma över obehaget den måste ha
känt, när den tog och spottade ut min fluga.
Och jag måste få styr på mina egna nerver och
mitt bultande hjärta...

Och jag väntar. Tio minuter. En halvtimme.
Myggen blir allt besvärligare och mina ben
och rygg värker. Men jag stålsätter mig och
väntar lite till.

När det gått nästan en timme kan jag inte
bärga mig längre. Försiktigt, försiktigt kryper
jag i position och släpper iväg linan i vattnet.
Det blir inte tal om att kasta - nej nu får Stor-
åns strömmande, kristallklara vatten själv bära
linan, hela vägen, ända fram...

Med nerverna på helspänn följer jag linans
och flugans väg. Hittills går allt bra. Fluglinan
sträcks ut fint bakifrån. Den buktar och svajar

med strömvirvlarna. Nu är snart hela linlängden ute - och där upptäcker jag flugan, just som den glider över puckelryggen och in över hålan. Nu måste han komma! Han har två sekunder på sig, innan flugan börjar dragga...

Och han kommer!

Lika häftigt. Lika våldsamt. Han verkar nästan rasande, när han suger i sig flugan. Jag behöver inte ens göra mothugg. Det sköter han själv, när han med våldsam kraft vänder ner mot botten igen.

När öringen känner hullingens stick i mungipan, blir han än mer rasande. Kastar sig i ett solgnistrande hopp över den grunda sandpuckeln och rusar nerför ån. Tio, tjugo, trettio meter. Rullen knarrar som besatt, men jag kan inte stoppa honom. Vågar inte heller - för den tunna tafsens skull.

Plötsligt stannar han. Rullen blir tyst. Linpressen upphör. Gick han loss? Försiktigt prövar jag med spöet, om han är kvar. Jodå, när han känner stramningen i linan, svarar han med en ny rusning. Kort, men kraftig. Men han går inte loss. Inte än.

Men hur ska jag kunna slåss med honom ur den här positionen? I min förtvivlan ser jag bara en utväg. Att ta in honom med våld. Jag pressar spöet längre och längre bakåt. Det plötsliga, hårda motståndet överraskar öringen. Jag känner hur han tungt följer den osynliga, stickande kraften, som tvingar honom tillbaka uppför strömmen. Men hur länge ska tafsen hålla?

Med ständig spöpress tvingar jag öringen allt närmare. Mer och mer lina vevar jag upp på rullen. Märkligt - det känns nästan som han kommer frivilligt. Han kan väl inte vara trött redan? Nu är han snart framme vid den lilla höljan, där han har sin ståndplats. Fortfarande följer han snällt med. Men tafsen är spänd till

bristningsgränsen. Den kommer att inte att tåla ett enda hopp, inte en antydning till rusningens.

Nu är han bara några meter ifrån mig. Jag ser hur de kraftiga käkarna tuggar på min Greenwells Glory, som sitter fast förankrad i mungipan. Fortfarande tycks han inte förstå faran.

Vad vacker han är! Kroppen är kort och trind, sidorna översållade med svarta tecknen. Hela fisken är ganska ljus - men det är väl den ljusa sandbotten här, som präglat honom...

Pang!

Kanske är det nonchalans - eller bara kortslutning i hjärnan. Jag vet inte vilket. Men jag sänker helt plötsligt spöet några decimeter helt omotiverat. Och öringen känner det direkt. Han märker att den stramande smärtan i munnen försvinner för ett kort ögonblick och vänder blixtnabbt. I ett energiladdat språng kastar han sig nerför ån och spränger tafsen som om den vore ett grässtrå...

Resignerat tar jag in löslinan. Vevar upp allt på rullen. Märkligt nog kommer inte den vanliga fiskekälvan - den som man alltid får, när man just landat en storfisk, eller, som nu, just mist en...

Lugnt och metodiskt plockar jag ihop mina grejor. Tar isär spöet. Packar ihop fiskekorgen och börjar gå de dryga kilometrarna till mitt tält.

Inte en enda gång vänder jag mig om. Jag vet att öringen är skrämmd nu. Mycket skrämmd. Det kommer att dröja många timmar, innan han är tillbaka i sin djuphåla. Och jag tänker inte vänta ut honom. Jag har gett mitt löfte. Det här var sista försöket.

Åtminstone för i år...